17/09/2023

Το νικημένο εγώ μας

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ᾽ ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν» **(*Μάρκ.* 8, 35)**

Διότι ὅποιος θέλει νὰ σώσῃ τὴν ζωή του, αὐτὸς θὰ τὴν χάσῃ, ἐκεῖνος δὲ ποὺ θὰ χάσῃ τὴν ζωήν του ἐξ αἰτίας ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, αὐτὸς θὰ τὴν σώσῃ.

Σήμερα κανείς δεν θέλει να χάνει. Η ήττα φέρνει λύπη. Μοιάζει με θάνατο. Φέρνει πένθος. Όλο το πολιτισμικό σύστημα στο οποίο ζούμε, υμνεί τους νικητές. Ταλανίζει όσους φταίνε για την ήττα. Μας κάνει να αισθανόμαστε ότι δεν πρέπει να μας συμβεί. Ακόμη περισσότερο, ο χωρισμός, ο πόνος, η αρρώστια, ο θάνατος. Γιατί σε μας;

- γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Και το πένθος έχει στάδια. Όπως λέει μια σπουδαία επιστήμονας, η Elizabeth Kübler-Ross, αυτός που χάνει αρνείται, θυμώνει, διαπραγματεύεται, καταθλίβεται, για να φτάσει στο σημείο να αποδεχτεί την ήττα του. Άλλοι πάλι το ρίχνουν στο ποτό ή στην ηδονή. Άλλοι κακοποιούν. Άλλοι δεν μπορούν να σκεφτούν κάτι άλλο από την ήττα τους. Υπάρχουν πολλοί που εργάζονται για να ξεχάσουν. Οι νύχτες όμως είναι δύσκολες.

Τα παιδιά που χάνουν θυμώνουν. Επιτίθενται ή κλείνονται στον εαυτό τους. Αισθάνονται ότι δεν αξίζουν. Αισθάνονται ότι τα αδικούν. Κυρίως όμως αισθάνονται την μοναξιά της ήττας. Τον φόβο της ειρωνείας. Την απορία του «τώρα, τι;».

Μέσα σ’ αυτό το κλίμα, της εκζήτησης της νίκης, κάποτε με κάθε τρόπο, θεμιτό κι αθέμιτο, έρχεται η Εκκλησία να μας δείξει το σημείο του Σταυρού. Και τον λόγο του Χριστού: «όποιος θέλει να σώσει, θα χάσει». Θα χάσει την προτεραιότητα του εγώ του. Θα χάσει το να τα θέλει δικά του όλα. Θα αποδεχθεί την ελευθερία των άλλων. Θα δει τα πάθη του και θα παλέψει να μην τα αφήσει να κάνουν κακό τόσο στον ίδιο όσο και στους άλλους. Κακό και ηθικό, όχι μόνο απτό. Θα δώσει χρόνο, κόπο, προσφορά, αγάπη. Θα δώσει ακόμη και τη ζωή του, επειδή αγαπά. Δεν θα φοβηθεί την ήττα, όχι γιατί συμβιβάζεται μ’ αυτήν, αλλά γιατί θα γνωρίζει πως κάνει ό,τι περνά από το χέρι του για να δοθεί στην αλήθεια, στον πλησίον, στην ομορφιά τού να προσφέρεσαι. Δεν είναι ο χριστιανός ένας παραιτημένος. Γνωρίζει όμως τα όρια του. Την ταπείνωση του Σταυρού. Και την προσδοκία της ανάστασης, που είναι το δώρο από τον Χριστό για την αγάπη.

Οι χριστιανοί σήμερα φοβόμαστε την ήττα, κάποτε πιο πολύ από τους κοσμικούς. Βγάζουμε έναν εαυτό γεμάτο κατάκριση, κακία, άγνοια. Απαιτούμε να είμαστε η προτεραιότητα. Όσο όμως κι αν δεν μας αρέσει, είμαστε απέναντι στα μάτια του Θεού λειψοί. Γιατί δεν νιώθουμε πως μόνο αν χάσουμε, θα κερδίσουμε.

Ο δρόμος του Σταυρού, της Ανάστασης, της αγάπης, ο δρόμος του Χριστού και της Εκκλησίας, αυτός νικά το πένθος για το νικημένο εγώ μας.

Πηγή: Πεμπτουσία

themistoklismourtzanos.blogspot.com